

Masclisme, neomasclisme, micromasclisme... els ismes de la societat en què vivim

CRISTINA RODRÍGUEZ I VILA

SECRETÀRIA GENERAL DE CCOO
DE LES TERRES DE LLEIDA

LA BRETXA salarial té el seu origen en la desigualtat que suporten les dones en la societat capitalista patriarcal en què vivim. Afirmar que vivim en una societat capitalista patriarcal pot sonar arcaic, però els termes reflecteixen a la perfecció una realitat que dona com a resultat problemes tan greus com: la violència de gènere, la cosificació de la dona, el sostre de vidre, el terra enganxós, la cultura de la violació, la taxa rosa i, com no podia ser d'una altra manera, la bretxa salarial entre homes i dones.

Que tot això estigui passant no és cap casualitat. Les reformes laborals, la no-implantació efectiva de la llei d'igualtat, no dotar de pressupostos la lluita contra la violència de gènere,

l'educació amb marcat component ideològic patriarcal... fan que la nostra societat sigui desigual entre homes i dones i que la precarietat laboral tingui cara de dona.

Hi ha una aposta clara per la desigualtat social, per la desigualtat entre homes i dones, per la precarització de l'ocupació. I això s'ha de tenir molt clar. Hi ha reformes que s'han fet exclusivament pensant en el fet que el que està passant, passés.

El masclisme del segle XXI és més subtil del que ho havia estat en el segle passat. No és tan obvi. Les lleis són igualitàries, de fet està legislat, però la seva posada a la pràctica no és real: els costums, la vida quotidiana, el llenguatge verbal i

el no verbal... fan que el masclisme estigui per tot arreu, camuflat, però real. Aquest masclisme subtil fa que, en la nostra societat, s'hi esdevinguin greus problemes estructurals que afecten de forma directa les dones.

Avui en dia, però, ha sorgit una nova variant del masclisme, el neomasclisme, que s'emmiralla en la igualtat efectiva entre homes i dones, i diuen que sí que hi ha igualtat i que la situació de desavantatge de les dones és casual o és justificada senzillament per la seva mateixa incapacitat. En tenim un clar exemple en les declaracions de la germana d'Ana Botella, que diu: "La brecha salarial no es por ser hombre o mujer, sino por falta de formación." O Albert Rivera sobre la igualtat de la dona: "Los hombres tenemos que ser los que abanderemos y lideremos."

També en el nostre dia a dia apareix el que s'anomena

micromasclismes, que són petites/grans agressions, que el que fan és mantenir molt vives les desigualtats entre homes i dones. Si la meua parella i jo estem en un bar i demanem una cervesa i un refresc, a qui portaran la cervesa? O dir: "No ploris com una nena".

La bretxa salarial afecta totes les dones, de totes les edats, sectors i nivells professionals. La bretxa salarial genera precarietat, pobresa i desigualtat de gènere en els ingressos al llarg de tota la vida, en prestacions d'atur i pensions de jubilació. La bretxa salarial a Catalunya és del 24%, és a dir, 6.568 euros anuals cobra menys una dona que un home. El 75% de les persones que treballen a temps parcial són dones i la immensa majoria voldrien treballar a temps complet. Una de cada tres treballadores té un contracte temporal, i aquesta és la pitjor xifra d'Europa.

Si les empreses volen, de veritat, comptar amb els millors talents, la igualtat en el treball és clau.

Ha d'arribar el dia en què cobrem el mateix que els nostres companys per fer la mateixa feina.

Ha d'arribar el dia en què, en una entrevista de treball, no sigui un motiu per no contractar-nos el fet de tenir previst quedar-nos embarassades.

Ha d'arribar un dia en què no hàgim d'escoltar la presidenta del cercle d'empresaris, dona, dir que és millor no contractar dones en edat fèrtil.

Ha d'arribar el dia en què a totes les llars es comparteixen les tasques domèstiques i no que s'ajudi a fer-les.

Nosaltres, ara, tenim més drets que les nostres mares i hem de continuar lluitant perquè les nostres filles tinguin més drets que nosaltres.

Les dones hem de ser lliures, no valentes!